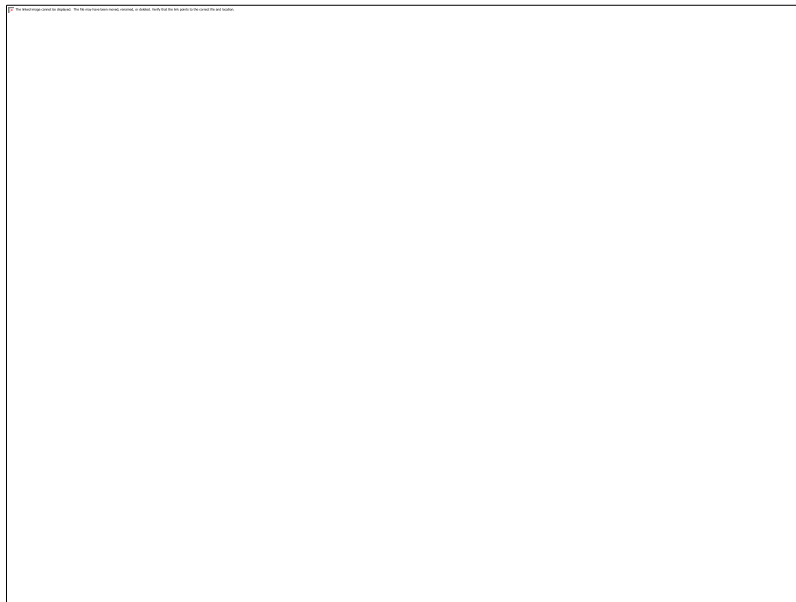

Duy Tân - nơi chấp cánh những ước mơ

Một tuần sau khi biết điểm, giấc mộng nguyện vọng một đã tan thành mây khói. Thất vọng và buồn rầu, quyết định sẽ ở nhà ôn thi lại nhưng rồi bố mẹ khuyên nó nên nộp nguyện vọng hai, nó lên mạng tìm kiếm thông tin. Với số điểm cũng nhích hơn so với điểm sàn của Bộ Giáo Dục nó có thể tìm được một số trường nhưng trong đó có hai trường có ngành học mà nó yêu thích đó là trường Đại học Duy Tân ở Đà Nẵng và Đại học Đông Đô ở Hà Nội. Nó nói với bố mẹ về nguyện vọng của nó, bố muốn nó chọn ĐH Đông Đô còn mẹ lại hướng nó vào ĐH Duy Tân. Bố mẹ tuy không rành về vi tính nhưng vẫn lên mạng tìm thông tin giúp nó, nó biết bố mẹ rất lo lắng cho nó, muốn nó có một sự lựa chọn đúng đắn vì đây là bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời nó.

Cơ sở 5A Quang Trung

Rồi đến hạn nộp nguyện vọng hai, nó vẫn chưa quyết định nên chọn trường nào. Nó rơi vào tình trạng “bâng khuâng đứng giữa hai dòng nước, chọn một dòng hay để nước trôi”, xét về mọi mặt Duy Tân có nhiều ưu điểm. Thế là nó quyết định chọn Duy Tân. Nó không chỉ biết Duy Tân qua website mà từng được biết qua bộ phận tuyển sinh về trường năm nó học lớp 12. Hồ sơ đăng ký nguyện vọng hai đã được chuyển đi nhưng nó vẫn còn đắn đo. Khi nói về quyết định của nó gương mặt của bố hơi buồn nó biết bố lo cho nó nhưng dù sao bố mẹ cũng tôn trọng quyết định của nó.

Một buổi sáng mùa thu nó đang ngồi xem lại những bức ảnh hồi còn đi học, nó cảm thấy nhớ lớp, nhớ bạn bè quá, muốn được đi học như trước kia. Đang suy nghĩ mông lung thì có ai đó bấm chuông, nó vội chạy xuống nhà, thì ra là chú đưa thư. Chú đưa cho nó một tập thư. Trong tập thư là giấy gọi của một số trường cao đẳng, trung cấp và một phong bì màu trắng của Đại học Duy Tân. Trong đó là giấy gọi nhập học, cảm giác vui mừng hồi hộp khó tả, nó sắp trở thành tân sinh viên.

Ngày 12/09/2009, nó rời nơi chôn nhau cắt rốn của mình để đến Đà Nẵng. Quãng đường từ nhà nó đến Đà Nẵng rất xa, nó bị say xe, mẹ ôm nó vào lòng mà nước mắt cứ tuôn trào. Mẹ cố nhìn đi nơi khác để nó không nhận ra nhưng

giọt nước mắt của mẹ đã rơi trên má nó. Từ khi nào nó nghẹn ngào muốn ôm mẹ khóc thật to nhưng rồi lại sợ mẹ lo lắng thêm và nó ngủ thiếp đi trong vòng tay mẹ. Trải qua một hành trình dài cuối cùng nó đã đặt chân lên mảnh đất Đà Nẵng - thành phố biển xinh đẹp. Nỗi nhớ nhà phần nào nguôi ngoai khi nó được ở nhờ nhà bác, thế cũng tốt không phải lo quá nhiều thứ - nó nghĩ vậy.

Ngày đầu nhập học mẹ đưa nó đi làm thủ tục, nó có cảm giác như được trở về với ký ức “lần đầu tiên đi học mẹ dắt tay đến trường”. Kể từ giây phút đó nó đã chính thức là sinh viên, là một cánh én nhỏ trong mùa xuân Duy Tân, ở ngưỡng cửa 18 - tuổi của sự trưởng thành sao mà nó cảm thấy mình thật bé nhỏ. Lần đầu đến với Duy Tân nó thực sự bị choáng ngợp trước cơ sở vật chất của trường, những phòng học tiện nghi được trang bị đầy đủ thiết bị học tập, nó tự hỏi là mình có đang nằm mơ không vậy, nó hồn nhiên đếm từng tầng, “12 tầng mẹ à” nó khoe với mẹ như vậy. Giờ nghĩ lại nó thấy thật là trẻ con, một kỷ niệm hồn nhiên không nên kể. Đầu năm có lịch học chính trị, khoa nó được học chung với các khoa khác. Ở đây nó được gặp rất nhiều bạn đến từ mọi miền đất nước. Một tập thể lớp đa bản sắc không dễ gì có được ở lớp phổ thông, khi mọi người đều ở cùng một xã, một huyện hay trong cùng một thành phố. Và nó như một nốt nhạc góp phần vào bản giao hưởng Bắc Trung Nam ấy, những giọng nói mà có lẽ lần đầu tiên nó nghe, thực sự có nhiều lúc nó nghe mà chẳng hiểu gì chỉ biết cười vì thế những ngày đầu nó cảm giác hơi bị hụt hẫng, nhớ chất giọng Bắc. Một đứa được coi là rất mạnh mẽ như nó đã khóc, nhưng rồi nó cũng quen dần, đôi khi chỉ là một ánh mắt một nụ cười cũng đủ để mọi người hiểu nhau hơn và nó cũng vậy, nó bắt đầu có những người bạn mới.

Mới thế mà đã kết thúc một học kỳ rồi, cô bé ngày nào còn bỡ ngỡ giờ đã quen với cuộc sống nơi đây, như thể nó sinh ra là thuộc về nơi này vậy. Sự giảng dạy nhiệt tình cùng với phương pháp học tập mới lạ của giảng viên làm cho nó thấy mỗi bài giảng như một sự khám phá trong suốt cuộc hành trình dài còn ở trước mắt, tự hào với những môn học độc nhất vô nhị chỉ ở Duy Tân mới có, đó là hai môn “Viết” và “Nói” tiếng Việt, hai môn này giúp nó biết cách trình bày một văn bản và cách trình bày một vấn đề trước đám đông tốt hơn. Không còn hồi hộp khi nói trước tập thể, và kỹ năng trình bày văn bản được rèn luyện kỹ hơn.

Tham gia các hoạt động do trường hay khoa tổ chức như "Rung Chuông Vàng", "Hiển máu nhân đạo", "Nỗi chao tình thương" hay những buổi dọn vệ sinh môi trường, đá bóng nữ... là những niềm vui lớn. Mỗi ngày đến trường với nó là một niềm vui. Sự hài hước vui tính của các anh bảo vệ, sự nhắc nhở nhẹ nhàng của những chị lao công khi tội bạn quên không vứt rác đúng nơi quy định, một sự giúp đỡ của một người bạn vô danh khi nó đang loay hoay giữa một rừng xe khiến lòng nó ấm áp. Duy Tân là vậy đây! Nó tìm được hạnh phúc nơi này.

Duy Tân đã tròn 16 tuổi vào ngày 11 tháng 11 năm 2010. 16 khóa sinh viên đến với trường là 16 lần mấy nghìn con tìm rung lên theo muôn vàn cảm xúc, ấn tượng khác nhau về ngôi trường Đại học dân lập lớn nhất miền Trung. Ấn tượng vui, buồn... đều có cả nhưng điều quan trọng đó là những gì hằn lại sâu sắc trong tâm hồn mỗi người mỗi khi bồi hồi nhớ về thuở ban đầu làm sinh viên đại học. Và trường Đại học Duy Tân đã đem đến cho nó những ấn tượng quý báu đó của một thời sinh viên. Dẫu còn nhiều bất cập song nó luôn tự hào vì mình may mắn được sống trong môi trường lành mạnh và trí tuệ.

Con đường đưa nó đến với Duy Tân là thế đấy, giờ đây khi mọi người hỏi nó “học ở Duy Tân thế nào?” nó sẽ luôn trả lời rằng “Duy Tân là ngôi nhà thứ hai của nó, thầy cô là những người cha người mẹ, sinh viên Duy Tân là anh chị em tốt của nó”. Nó đã hiểu rằng nó đã lựa chọn đúng, Duy Tân sẽ là nơi chấp cánh ước mơ của nó.

“Thắm thiết bên nhau tình bạn, lắng sâu ơn nghĩa thầy trò. Diu dặt chúng tôi từng bước, trên con đường đi tôi tương lai... Duy Tân” [Trích: Duy Tân khúc ca xanh]

(Vũ Thị Thanh Bình, Lớp: K15VQH)